

Saját harcaink a saját arcaink

Diákjai rajonganak érte, kollégái esküsznek rá. A hivatalos „felsőbb szervekkel” gyakran került és kerül ösztetűzésbe. Sokan nehezen viselik öltözködését, magatartását, a világgal kialakított viszonyát. A közelmúltban Arany Katedra-díjjal tüntették ki, nem is akármilyen ajánlásra. *Fodor Tamásnak hívják, a várpalotai speciális tantervű általános és középiskola igazgatója.*

– Állítólag a lakását is zöldre tapétáztatta.

– Igen, a Fradi. Ez egy hatalmas nagy szerelem. Talán több is annál, mert nemcsak a játékosokat, a focit jelenti, ez valamilyen szinten a remény és a szeretet is. Valami megfoghatatlan érzés.

– *A pletykák arról is szólnak, gyakran megfordul az Üllői úton a „B-középben”...*

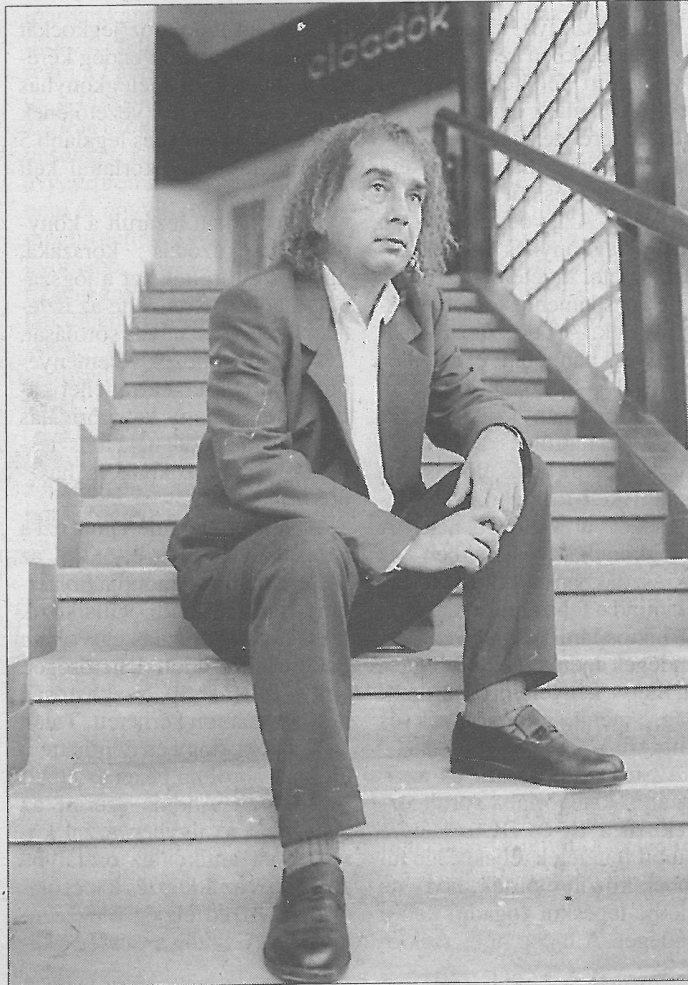
– ...és nem is olyan jól viselkedem. Az a gond, hogy egyre kevesebben jönnek velem. Régebben majd' minden meccsen ott voltam, most már ritkábban.

– *Maga köré gyűjt egy társaságot és elindulnak a Fradi-pályára?*

– No nem, mert csak azok jöhetnek, akik az örömeiket is képesek kikiabálni. Ez egy külön világ, nagyon sokan nem is értik.

– *Több ilyen külön világa is létezik?*

– Természetesen. Saját harcaink a saját arcaink. Az egész életünk olyan, mint az óceán, néha nagy, máskor szelíd hullámokat ver, néha tarajos, máskor álló. A Kibédy Ervin mondta, hogy ő „Bohóc és tragikus hős / furcsa keretbe fogva, / ne akard szétválasztani, / mert széthull darabokra.” Az ember arcai a saját bőrzsákjába vannak bele-

Fodor Tamás: – Játékos ember is lehet nagyon komoly

Fotó: Gáspár Gábor

dobva. Lehúzzuk a fedelet, s kiderül, mit láthatunk. Ezek a külön utak jó dolgok.

– *Milyen jók?*

– Vannak energiaforrások és energiaelvonók itt, a világban.

– *Erről lenne szó. Várpalotán sokan nehezen tudják összekapcsolni az ön mindennapi megnyilvánulásait az általánosan elismert pedagógusi tevékenységével.*

– Az erő, az erőtlenség, az öröm, a játék, a komolyság ösz-

szetartozik. Játékos ember is lehet nagyon komoly. Ez nem elmentmondás. Sokat bántottak a hajamért, s hogy kicsit infantilisnek tűnök.

– *Mesélik, néha az iskolában délelőttiönként kinyílik a pénztárcája, ha egy gyerek éhes.*

– Erről nem kellene sokat beszélni. Bizonyos pillanatokban, amikor ez természetes, nem is kell gondolkodni.

– *Mikor dönti el az ember, hogy pedagógus lesz?*

– Ismét az erőforrásokat kell említenem. A szüleimet, akik okosan szerettek. A tanárait, a győri bencés gimnáziumot. Itt megtanultam, ha valaki fuldoklik, akkor ne menj el mellette, mert nem az ő hibája. A mai világ arról beszél, miért nem tanult meg úszni. A bencéseknél azt mondták, próbáld meggyőzni, hogy akarjon úszni.

– *Mennyire vitte egyenes út odáig, hogy olyan gyerekekkel foglalkozzon, akik az átlagosnál lényegesen nagyobb törődésre, segítségre, szeretetre szorulnak?*

– Mióta megjelent ez az új életelv, menj, magad mindent elérhetsz. Az erőszak uralkodik, a gyöngeség az nem érték. Mindent el kell taposni, nem számít semmi. Úgy érzem, Jézus ezzel szemben még valahol lehajolt az elesettekért. A Pilátus már mosta a kezét, s azóta is mossa mindenki. Ha jól érzem magam a gyerekekkel, ezt fel kell vállalni. Nem probléma, hogy reggel vagy este, bármikor bejöhetnek hozzám. Ez mindig így volt. A speciális neveléstől függetlenül is a kapcsolatoknak nyílnak kell lenni. Az alapvető, általános emberi értékeket szeretném visszaállítani. Mert például létezik a becsület, a hitelesség.

– *Tudott a díjról?*

– Csak az utolsó pillanatban.

Először megijedtem. Azért, mert „katedra”. A katedra nekem büntetést jelent, ahol fenn a tanár és lent a diák. Ezt viszont szülői előterjesztésre kaptam, odaülhettem az anyukám és az apukám mellé, s az „Arany Katedra” már melegséget adott. Csak így, hármásban. Említetem, az ember néha erős, máskor gyenge. Most ismét nem kételkedem abban, fontos, amit csinálok.

Ármás János